

Színpadon és filmen

Bálint Márta

Mekkora a színpad? -- kérdem Bálint Márta színművésznőtől, a marosvásárhelyi Állami Színház tagjától, aki temperamentumos, árnyalt játéktílusával már főiskolás korában magára vonta a figyelmet, s aki legújabban Gheorghe Turcu *Esti vendégek* című filmjének Mioara szerepében nyújtott figyelemre méltó alakítást.

Amint válaszában gondolkozik, hogy mekkora is a színpad, mintha egy most érettségizett lányra hasonlítana, olyan üde, és annyi bizakodás csillog a tekintetében, akár csak sok évvel ezelőtt, amikor a főiskola elvégzése után kihelyezték Szatmárra, ahol kisebb-nagyobb szerepekben, de állandóan játszott, majd visszajött Marosvásárhelyre, s itt újra láthattuk a Macskajátékban, a Diplomásokban, a Nem élhetek muzikaszó nélkülben, a Kis pokolban, Az ember tragédiájában, a Szicíliai védelemben. Legutóbb pedig a Csendesek a hajnalok Lizáját alakította. Aránylag gazdag teljesítmény, de nem annyira változatos, mint amennyire Bálint Márta képességeiből telt volna, és tehetségéből telnék. Olyan elmélyülten töpreng, mintha eddigi repertoárját leltározná föl,

holott azon gondolkozik, hogy mekkora a színpad... Megismétli a kérdést:

— Mekkora a színpad? Vagy: mekkora egy színpad? Mert valahol éppen ezért a különbségért érdekes és izgalmas a kérdés.

— A színpadra gondoltam, és nem egy színpadra.

— Így már értem... A színpad számtalan kis színpadból tevődik össze, megannyi epizód- és főszerepből. A színpad tulajdonképpen egy színművész egész pályája. S hogy ez a pálya mekkora, az függ a művész tehetségétől, de nem utolsósorban a körülményektől, a színházaktól, a műsorpolitikától. Bár elég gyakran kaptam szerepet, mégis úgy érzem, még mindig nem sikerült kibontakoztatnom képességeimet, s ez egyre inkább aggaszt, hiszen telnek-múlnak az évek... A szerepkör nyilván a rendezőktől is függ. Ha már itt tartunk, hadd mondjam meg, hogy nagyon szeretek Harag Györggyel és Kincses Elemérrel dolgozni; mindketten segítik a színészt abban, hogy szerepében a legtöbbet adhassa.

— Milyen élményekkel járt az első filmszerep?

— Erről sokat mesélhetnék... Örvendtem, hogy meghívtak, de

féltem is, bátortalan voltam. Szerencsémre mind a rendező, Gheorghe Turcu, mind színészpartnereim, Ion Caramitru, Ovidiu Iuliu Moldovan és a többiek, segítettek gátlásaim legyőzésében. A film más, mint a színház, más világ, annak ellenére, hogy többnyire ugyanazok a színészek játszanak a felvevőgép előtt is, mint a színpadon.

— Milyen érzés volt viszontlátni Bálint Mártát a mozivásáron?

— Furcsa... Először nem tudtam nyugodtan végignézni a filmet. Később itt, Marosvásárhelyen, elmentem, vettem egy mozijegyet, beültem a terembe, és meghúzódom, hogy senki ne vegyen észre, megnéztem önmagamat...

— Mivel szeretnéd legközelebb meglepni a közönséget?

— Egy versműsorral. Mindig vágytam erre. Nagyon szeretem a költészetet. Más terveimről viszont nem szólhatok, mivel nem tőlem függ, hogy milyen szerepet kapok, ha kapok, bár — megvalom — bármilyen kis szerepnek szívből tudok örvedeni...

Mi pedig annak örvedenénk, ha Bálint Mártát nagyobb szerepekben láthatnánk.

BARTIS FERENC